



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1600/2024
03.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Марјана Бенића, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марјана Бенића - адвоката Слађана Арсића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К. бр. 200/2024 од 16.05.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 429/24 од 16.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марјана Бенића - адвоката Слађана Арсића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К. бр. 200/2024 од 16.05.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 429/24 од 16.07.2024. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 9К. бр. 200/2024 од 16.05.2024. године, Бенић Марјан оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 година. Оштећени ПА „Семенара“ ДОО Ниш и ДОО „Голден маркет“ Београд су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу, сходно члану 258. став 4. ЗКП. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 429/24 од 16.07.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Марјана Бенића и пресуда Основног суда у Лесковцу 9К. бр. 200/2024 од 16.05.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Марјана Бенића - адвокат Слађан Арсић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело које му се ставља на терет или исте укине и предмет врати првостепеном суду или другостепеном суду на поновно одлучивање, али пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава видео записе који су прибављени са сигурносних камера Пољопривредне апотеке „Семенара“ и СТР „Голден маркет“. У вези са изнетим, бранилац наводи да су наведени докази прибављени на незаконити начин, обзиром да аудио и видео записи представљају такозване „дигиталне доказе“ који се дефинишу као „било која информација генерисана, обрађивана, ускладиштена или пренесена у дигиталном облику“. Даље се наводи да специфичност ових доказа лежи у чињеници да се налазе у дигиталној форми, односно да су забележени на одређеном електронском носиоцу података – мобилном телефону, компјутеру, камери, који представљају уређаје за аутоматску обраду података. По ставу одбране, означени докази су прибављени супротно одредбама члана 152. став 3, 147. став 3. и 150. ЗКП.

Изнете наводе захтева, којима бранилац указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване.

Околности изнете у предметном захтеву одбрана окривљеног истицала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и, с тим у вези, у образложењу пресуде на страни 2, став пет, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП, обзиром да оштећени нису истакли имовинскоправни захтев. С тим у вези бранилац цитира одредбе члана 253. став 2. и члана 254. став 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 441. став 3. ЗКП, прописано је да се одлука о „досуђеном имовинскоправном захтеву“ или одлука о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, може побијати ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Изреком побијане првостепене пресуде Основног суда у Лесковцу, која је потврђена другостепеном пресудом, окривљени је оглашен кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 година. Истом пресудом оштећени ПА „Семенара“ ДОО Ниш и ДОО „Голден маркет“ Београд су на основу члана 258. став 4. ЗКП, упућени да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку.

Полазећи од наведеног и цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног суда, како су према изреци правноснажне пресуде оштећени упућени да имовинскоправни захтев могу да остварују у парничном поступку, у смислу члана 258. став 4. ЗКП, односно да суд није досудио имовинскоправни захтев, то у конкретном случају, побијаном правноснажном пресудом није ни могла бити учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац указује да је побијаном правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости означава и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, коју образлаже наводима да је пресудом првостепеног суда оптужба прекорачена у погледу времена извршења кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је изрека првостепене пресуде идентична са диспозитивом оптужног акта јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лесковцу Кт бр. 1096/2021 од 09.02.2022. године, како у погледу објективних, тако и субјективних елемената кривичног дела продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ за које је окривљени правноснажно осуђен, из ког разлога су потпуно неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Марјана Бенића - адвоката Слађана Арсића, којима се указује да

је на штету окривљеног прекорачена оптужба и тиме учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Уједно, Врховни суд указује да је јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Лесковцу на главном претресу одржаном дана 06.05.2022. године прецизирао оптужни акт, где је уместо датума „24.08.2021. године“ ставио датум 24.07.2021. године“.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости, образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводи и да у овом поступку није утврђена аутентичност видео снимака, а коју аутентичност је одбрана неколико пута оспоравала, те износи сопствену анализу исказа сведока АА, ББ, сопствену оцену извештаја ПУ Лесковац од 24.08.2021. године и налаза и мишљења вештака Мирка Поповића од 07.04.2024. године. Такође, бранилац указује и да је суд одбио предлог одбране да се вештак испита на главном претресу.

Врховни суд налази да бранилац изнетим наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП, оспоравајући оцену доказа од стране суда и износећи своје чињеничне закључке, другачије од оних утврђених у побијаним правноснажним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени и његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Марјана Бенића, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић